

Sygn. akt II Cz 577/13

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny - Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący : SSO Irena Dobosiewicz

Sędziowie: SO Bogumił Goraj

SO Wojciech Borodziuk (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2013 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku: **Firmy (...) sp. j. W. K., M. K. z siedzibą w T.**

przeciwko dłużnikowi: **S. Z.**

o : **egzekucję świadczenia pieniężnego**

w przedmiocie skargi dłużnika na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Świeciu M. N. postanowienie z dnia 12 kwietnia 2013 roku o ustaleniu kosztów egzekucji w sprawie Km 789/13

na skutek zażalenia dłużnika na postanowienie Sądu Rejonowego w Świeciu z dnia 14 czerwca 2013 r., sygn. akt I Co 649/13

postanawia:

I. **sprostować oczywiste omyłki pisarskie w postanowieniu z dnia 14 czerwca 2013 roku, poprzez wpisanie w miejsce słowa: „zażalenie”, słowa: „skarga” w odpowiednim przypadku;**

II. **oddalić zażalenie.**

Na oryginale właściwe podpisy

Sygn. akt II Cz 577/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2013 r. Sąd Rejonowy w Świeciu oddalił skargę dłużnika na czynność komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Świeciu M. N. – postanowienie z dnia 12 kwietnia 2013 roku o ustaleniu kosztów postępowania w sprawie Km 783/13

W uzasadnieniu Sąd wskazał, że dłużnik zakwestionował zasadność obciążenia go kosztami postępowania egzekucyjnego w postaci kosztów doręczenia środków pieniężnych, korespondencji i odnalezienia majątku dłużnika, a ponadto wysokość opłaty stosunkowej ustalonej przez Komornika została zawyżona.

Sąd zważył, że koszty postępowania egzekucyjnego ponosi dłużnik, o ile są one niezbędne i celowe. Niewłaściwe zakwalifikowanie kosztów złożenia stosownych wniosków do Wydziału Ksiąg Wieczystych, do kategorii kosztów korespondencji nie może stanowić podstawy, do odstąpienia od obciążenia nimi dłużnika. Ponadto Sąd stwierdził,

że Komornik w sposób właściwy naliczył opłatę za odnalezienie majątku dłużnika. Odnosząc się do wysokości opłaty stosunkowej Sąd uznał ją za naliczoną w sposób prawidłowy i zgodny z art. 49 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz. U. z 2011 r., Nr 231, poz. 1376, określanej dalej jako ustawa). Opłata ta nie mogła zostać obniżona, ponieważ dłużnik nie złożył wniosku w tym przedmiocie.

Postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżył zażaleniem dłużnik, wnosząc o uchylenie postanowienia Komornika w części ustalającej opłaty z tytułu ustalenia majątku dłużnika, doręczenia środków pieniężnych i doręczenia korespondencji oraz zmianę postanowienia Komornika w pozostałej części poprzez ustalenie kosztów niezbędnych do celowego przeprowadzenia egzekucji w sprawie w wysokości 200 zł. Zarzucił naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 §1 k.p.c. polegające na poczynieniu dowolnych ustaleń na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że dłużnik jest zobowiązany do zapłaty kosztów związanych ze złożeniem stosownych wniosków do Wydziału Ksiąg Wieczystych pomimo tego, że zostały one błędnie zakwalifikowane jako koszty korespondencji oraz ustalenie, że Komornik niesłusznie obciążył dłużnika kosztami odnalezienia jego majątku, w sytuacji, gdy majątek ten miał być wskazany Komornikowi przez wierzyciela. Zdaniem dłużnika skoro koszty złożenia wniosków do Wydziału Ksiąg Wieczystych nie stanowią kosztów doręczenia korespondencji, to winny zostać ustalone w odrębnym podpunkcie. Brak wyszczególnienia tych kosztów i zaliczenie ich do innej kategorii oznacza, że koszty te w ogóle nie zostały ujęte w postanowieniu Komornika i dłużnik powinien być zwolniony od ich uiszczenia. Ponadto zdaniem dłużnika niepobranie przez Komornika pierwotnie prowadzącego postępowanie egzekucyjne opłaty na podstawie art. 53a ust. 2 ustawy w momencie przekazywania sprawy według właściwości, świadczy, iż to wierzyciel przekazał Komornikowi informacje dotyczące majątku – nieruchomości dłużnika. Tym samym koszty ustalenia majątku są nieuzasadnione.

Dodatkowo dłużnik podniósł, że jego skarga w zakresie ustalenia opłaty stosunkowej w oparciu o art. 49 ust. 2 ustawy powinna być potraktowana jako wniosek o obniżenie opłaty.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Zażalenie nie jest zasadne. Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że w sprawie egzekucyjnej prowadzonej pod sygnaturą Km 789/13, nie było podstaw do uwzględnienia skargi dłużnika, a koszty egzekucyjne ustalone zostały w sposób prawidłowy.

Przystępując do rozpoznania zażalenia Sąd Okręgowy zwraca uwagę, że zgodnie z art. 770 k.p.c. dłużnik powinien zwrócić wierzycielowi koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji. Koszty ściąga się wraz z egzekwowanym roszczeniem. Koszt egzekucji ustala postanowieniem komornik, jeżeli przeprowadzenie egzekucji należy do niego. Na postanowienie sądu przysługuje zażalenie stronom oraz komornikowi. Jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, w przypadku postępowania egzekucyjnego nie obowiązuje zasada wyrażona w art. 98 k.p.c. przesądzająca o odpowiedzialności za wynik sprawy. Odpowiedzialność ta została przerzucona na dłużnika. Dłużnik odpowiada za zwrot wierzycielowi kosztów niezbędnych do celowego przeprowadzenia egzekucji. Dłużnik nie może być obciążony kosztami jedynie w wyjątkowych sytuacjach, wówczas, gdy egzekucja nie była celowa, czyli dłużnik nie dał podstawy do wszczęcia przeciwko niemu postępowania egzekucyjnego. Należy również podkreślić, że art. 770 zd. 2 k.p.c. nakłada na komornika obowiązek ściągnięcia kosztów egzekucyjnych.

Odnosząc się do zarzutu błędnie zakwalifikowanych kosztów związanych z wnioskami kierowanymi do Wydziału Ksiąg Wieczystych, należy zgodzić się z dłużnikiem, że rzeczywiście doszło w tym wypadku do omyłki, przy czym nie kwestionował tego ani Sąd I instancji, ani Komornik. Jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy, samo niewłaściwe ich zakwalifikowanie nie może być podstawą do uwolnienia dłużnika od obowiązku ich ponoszenia. Nie ulega wątpliwości, że koszty te zostały poniesione i skoro egzekucja była celowa, to jedynym zobowiązanym do ich uiszczenia pozostaje dłużnik. Pomyłkę Komornika należałoby rozpatrywać w kategoriach omyłki pisarskiej, która może być sprostowana i jako taka nie ma wpływu na prawidłowość całego rozstrzygnięcia o kosztach.

Nie znajduje uzasadnienia również zarzut dłużnika dotyczący niesłusznego pobrania przez Komornika opłaty z tytułu poszukiwania majątku. Twierdzenia dłużnika są gołosłowne i nie poparte żadnymi dowodami. Analiza akt

komorniczych prowadzi do wniosku, że do ujawnienia nieruchomości należących do dłużnika doszło na skutek działań podjętych przez Komornika, takich, jak skierowanie zapytań do właściwych urzędów (dowód: pismo Komornika z dnia 17 października 2012 r. z akt Km 609/12). W aktach brak jest natomiast jakiegokolwiek dowodu na twierdzenie dłużnika, jakoby Komornik miał uzyskać informację o majątku bezpośrednio od wierzyciela. Przedstawione powyżej okoliczności, świadczą o tym, że ustalenie opłaty z tytułu poszukiwania majątku było uzasadnione.

Przechodząc do oddalenia wniosku o obniżenie opłaty stosunkowej, zauważyć należy, że dłużnik faktycznie sformułował taki wniosek w treści skargi na czynności komornika, ale oddalenie przez Sąd Rejonowy skargi w całości jest równoznaczne z oddaleniem również tego wniosku.

Zgodnie z art. 49 ust. 7 i 10 ustawy, na wniosek dłużnika lub wierzyciela, sąd może obniżyć wysokość opłaty stosunkowej biorąc pod uwagę w szczególności nakład pracy komornika lub sytuację majątkową wnioskodawcy oraz wysokość jego dochodów. Wprawdzie przepisy nie określają przesłanek obniżenia opłaty egzekucyjnej, jednak nie ulega wątpliwości, że powinien on być stosowany z dużą ostrożnością i na zasadzie wyjątku od reguły. W przedmiotowej sprawie Komornik ustalił wysokość opłaty stosunkowej w oparciu o art. 49 ust. 2 ustawy. Zakładając racjonalność ustawodawcy należy przyjąć, że wysokość opłaty egzekucyjnej określona w art. 49 ust. 2 ustawy odpowiada normalnemu nakładowi pracy poniesionemu przez komornika w warunkach konkretnej sprawy przy wskazanym przez wierzyciela sposobie egzekucji. Stąd wniosek, że obniżenie opłaty egzekucyjnej byłoby uzasadnione jedynie w przypadku poniesienia przez komornika nakładu pracy niższego niż określony w ustawie.

Analiza przebiegu postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 789/13 prowadzi do wniosku, że nakład pracy Komornika odpowiadał wysokości ustalonej opłaty. Komornik od dnia wszczęcia postępowania do jego umorzenia wykonał szereg czynności zmierzających do wyegzekwowania należności objętej wnioskiem egzekucyjnym zgodnie ze wskazanym sposobem egzekucji.

Zgodnie z art. 49 ust. 10 ustawy przy ocenie zasadności wniosku o obniżenie opłaty stosunkowej Sąd może wziąć pod uwagę, niezależnie od nakładu pracy komornika, również sytuację majątkową wnioskodawcy. Dłużnik jedynie ogólnikowo wskazał, że jego sytuacja ekonomiczna jest zła. Twierdzenie te nie zostały potwierdzone żadnymi dowodami.

W związku z brakiem podstaw do obniżenia opłaty egzekucyjnej, postanowienie Sądu I instancji należało uznać za prawidłowe.

W konsekwencji w ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy właściwie ustalił koszty egzekucyjne i obciążył nimi dłużnika. Odmienna ocena dokonana przez skarżącego w zakresie podjętych przez Komornika czynności nie podważa trafności stanowiska Sądu I instancji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 §2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie jako bezzasadne.

Sąd Okręgowy z urzędu zwraca uwagę, że w postanowieniu Sądu Rejonowego, w rubrum oraz sentencji, na skutek omyłki pisarskiej zamiast słowa: „zażalenie” wpisano słowo: „skarga” w odpowiednim przypadku. Nie ulega jednak wątpliwości, że Sąd rozpoznawał skargę na czynności komornika, a nie zażalenie. Wskazuje na to chociażby tytuł i treść pierwszego pisma procesowego dłużnika. Ponadto środkiem zaskarżenia na postanowienie komornika w przedmiocie ustalenia kosztów egzekucji jest skarga.

Zgodnie z art. 130. §1 zdanie drugie k.p.c. mylne oznaczenie pisma procesowego lub inne oczywiste niedokładności nie stanowią przeszkody do nadania pismu biegu i rozpoznania go w trybie właściwym.

Wobec powyższego na mocy art. 350 §1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c. należało z urzędu sprostować te wyżej opisane oczywiste omyłki w sposób wskazany w punkcie I sentencji postanowienia.

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność z oryginałem